

Aleš Šteger

ŽELUDAC

Šta kaže referent za želudac?
Da su ga juče videli kako prelazi ulicu.
Da nije platio čačalicu u restoranu.
Da leti previsoko i da će pre ili kasnije doleteti.

Šta kažu teleća šnicla i dva deci terana?
Da je odjednom nestalo svetla.
Da je postalo usko i zagušljivo, iako se još nisu pozdravili.
Da je tužno kada padneš tako nisko.

Šta kaže but koji pase iza kravlje glave?
Da njegova bruto vrednost raste sa svakim ugrizom.
Da će istovremeno ući u duše petnaest svatova i dva psa.
Da nije hladno, dok je dovoljno trave i puteva na vidiku.

I šta ti šapuće to cviljenje, to sluzasto grgotanje?
Da nije hladno, dok ima dovoljno mesa i krompira.
Da je, doduše, tužno, kada padneš tako nisko.
A da sva bića koja lete, pre ili kasnije dolete.

KAPUT

Sećaš li se arhivara koji je počinio samoubistvo
Zbog jednog sačuvanog lista?
Tri bibliotekarke koje se nikada više nisu vratile iz depoa?

Studenta istorije koje je na ispitu pregrizao profesoru vrat
Jer nije mogao da se seti cene krompir-čorbe iz maja 1889?
Papige koja je neprestano kreštala Staljingrad, seksualna revolucija, samostalnost?

Postoji i drugo sećanje za kojim ne čuvaš ništa.
Kaput, koji nije sašio niko, kojeg niko ne može posedovati.
A možeš da ga pozajmiš da bi ti bilo toplo i da bi sanjario.

Bio gost u svojoj kući. Podstanar drugog lica jednine.
Sa prvim sećanjem uzalud pokušavaš da se setiš svega.
A onoga drugog, koji te priziva ni iz čega, retko se setiš.

ASPIRIN

Dosta je bilo. Doduše, ne, nisi očekivao
Da će se sada okončati, na takav način, ali je dosta.

Istopićeš se među mislima koje su te gledale sve gluplje,
Među rečima koje su prikivale ničiji muk.

Ništa sudbonosno. Tvoj odlazak će biti tih i neprimetan.
Neće poleteti nikakav petao, niko neće kinuti za tobom.

Samo će u jednom uglu zašumeti, poput vode što prelije aspirin.
Po čaši će se prevrtati beli novčić sa Nojeve barke.

Njeni putnici i poruke neće izdržati.
Delići tablete će se razleteti i istopiti kao drvo kipra.

Tajna života nije ostati isti. Isti.
Tajna života je da zašumiš. Š Š Š.

Dosta. Dosta je bilo. Ispij svoju bedu. Do dna.
Ne možeš da se izvadiš ni kukutom ni kojom drugom smicalicom.

Niko te neće dovesti brodom koga nema.
Niko neće biti spasen. Samo će žeđ biti utoljena. Barem za tren.

SPAJALICA

Zbunjen, spustiš list.
Tek sada primećuješ zarđao otisak spajalice.
Spiralni znak za put ka unutra.

Kao nevidljiva nit je spajala krpice sveta.
Grejala te, tako svijena u sebe. Poput fetusa.
Kao baštenski puž. Kao telo u masovnoj grobnici.

Njen cilj nije bio da dodaje ili oduzima od sveta.
Nije stvaralac, mala spajalica. Prouzrokuje samo dodir.
Neko ju je skinuo. Ko, zašto – ne znaš.

Ni koliko listova je izgubljeno.
Prstima prelaziš preko otisaka i počinješ ponovo da čitaš.
Pred tobom se otvara prostor u prostoru u prostoru.

Ova pesma nema kraja.

ČEP

Bio je izvađen iz drveta, samleven i ponovo stvoren,
Da bi kao poslednji serafim čuvao pristup tajni.

Nikada ne znaš na čijoj je strani.
Ne strani pamćenja, na strani zaborava.

Čuva svet od Aladinovog džina,
Stešnjuje da ne bi pobjegli zli duhovi Pandore?

Ili je zlo još od početka na toj strani
I čep čuva poslednje skrovište tišine?

Kako god bilo. Debeli prsti gostioničara su ga prevrtali, izvukli
I opet gurnuli, krvavu stranu okrenuvši ka tebi.

Što je bilo sklonjeno na sigurno, izmaklo se.
Skliznulo je niz grlo kao praznina u flašu.

Čep u njenim ustima i dalje krvari.
I ti i dalje čutiš i gutaš.

Sve dalji su glasovi begunaca za susednim stolom,
Uteha flaše da poruka u njoj nije zalud putovala.

PROZOR

Ponekad ti legne u naručje i srče te.
Ponekad te ogleda samo desnim irisom. Motri.

Noću nestane. Tada čuješ, neko se naginje kroz nestalo
I bljuje po tebi sve sate, bljuje sve prizore.

Nikada mu ne prilaziš bliže nego prostoru koji ga ogleda.
Tvoju radoznalost toli prizorima koje ne svariš.

Žaluzine iseku njegovu utrobu na tanke šnitove.
Što miruje za osećanjima, ponekad iznova sastavi u popodnevno svetlo.

Poklon i kazna promajnih bogova. Zatvori ga! Zatvori ga.
Da se ne strmoglave i ti oblaci u tebe.

Aleš Šteger je rođen 1973. godine u Ptuj. Studirao je komparativnu književnost i nemački jezik na Filozofskom fakultetu u Ljubljani. Objavio je pesničke zbirke *Šahovnice ur* (1995), za koju je dobio nagradu Slovenačkog sajma knjiga za najbolji prvenac, *Kašmir* (1997), *Protuberance* (2003), *Knjiga reči* (2005), i knjigu putopisa *Včasih je januar sredi poletja* (1999). Njegove pesme su prevedene na italijanski, nemački, engleski, švedski, poljski jezik. Prevodi sa nemačkog jezika. U *Študentskoj založbi* uređuje edicije *Koda* i *Beletrina*.